

## **Categoria LOCAL accèssit**

### **ANAR A CAMINAR**

Mirar el cel, sentir les orenetes, badar, contemplar la vaguetat de la vida de les coses, desfà els nervis.

Josep Pla El Quadern Gris

Cada matí, surto de casa quan surt el sol, m'agrada veure començar el dia, pot ser serà un inici en blanc i negre o serà en color. Quin color predominarà al cel? Groc, vermell, rosa, blanc? O dominarà el gris? Al obrir la porta aixeco el cap per comprovar-ho i també observo els núvols, o bromes com en diuen aquí. Cada dia són de formes i espessor ben diferents, semblen cotó fluix, algun dia corren més que un altre. Hi ha dies que es veuen les línies del rastres dels avions, o fent creus i alguna vegada han dibuixat un pentagrama.

Començo a caminar, un dia em dirigeixo a la dreta, i l'endemà a l'esquerra. Hi ha varietat de camins per triar, carreteres amb asfalt, per les que has de vigilar els cotxes, penso que es van oblidar de fer una caminet pels vianants, o camins de terra, segons quin tries has d'anar en compte de no coincidir amb cotxes o camions, i si és així tapar-te la boca per la pols. Hi ha pujades, baixades, camins estrets, amples, amb pedres, amb fulles, amb xaragalls, amb fonts, amb vistes panoràmiques, des de algun punt pots arribar a veure el mar si la calitja no t'ho impedeix, i em fascinen les siluetes dels cims de les muntanyes amb les coníferes, semblen pinzells alineats.

Vaig saludant a totes les persones matineres, forners, carnissers, els del bar, o bé l'obren o bé van a fer el cafè, els que van al poliesportiu, altres esperen per anar a treballar al bosc, amb els dits creuats, no sigui que avui no hi hagi feina, també els que ja els hi toca agafar el cotxe per anar a la feina, a fora del poble; abans no calia, hi havia molta feina al poble. Ara tot és diferent.

Camino, pensant en les poques coses que haig de fer durant el dia, doncs tinc molt de temps lliure, és el que té la jubilació i viure sola, m'organitzo el temps, menjars, caminades, lectures, activitats... i alguna tasca de voluntariat per relacionar-me i sentir-me encara útil a la societat. No depenc de ningú, m'atreveixo a canviar de plans, i no passa res, no tinc de donar explicacions.

Repasso el calendari, quin dia de la setmana, quin mes, quin any, si falta molt pel canvi d'estació... I repasso també el santoral, i si tal dia com avui és l'aniversari d'algun esdeveniment important o alguna data senyalada. Em fa por perdre la memòria.

Quan he acabat el repàs del dia, pràcticament ja sóc al bosc, i arriba el moment d'observar el que més em distreu, la natura. Gaudeixo molt mirant els detalls. A cada estació de l'any és ben diferent.

La tardor és l'estació que més m'agrada, pel contrast de colors, a les parets de les muntanyes, per la diversitat dels arbres, els castanyers, els roures, els faigs, els pins, les fulles de cada un d'ells tenen un color diferent, verd, marró, vermell, carbassa, groc.. Em comporto com una criatura quan trepitjo les catifes de fulles, i miro enlaire quan fa una mica de vent, i cau una pluja de petites fulles.

A l'hivern els arbres pelats, mostren un altre escenari, com si canviessin les bambolines, és el mateix espai, però ara es veu més enllà que quan els arbres estan vestits, descobreixes més detalls, més indrets.

A la primavera, les herbes dels vorals del camí comencen a créixer, algunes acaben posant color amb les seves flors, liles, roses, grogues, blanques, de les violetes, malves, dent de lleó, ortigues, esbarzers, plantatge, i moltes més; els arbres, comencen a posar color amb les fulles, aquell verd tendre, del faig o del roure, contrasta amb els verds forts dels pins o de les alzines. I sempre, amb música de fons: el cant dels ocells. S'avisen uns als altres quan entrem al seu espai.

I a l'estiu és molt agradable caminar pel bosc, sobretot si fa molta calor, perquè els arbres, tant frondosos, amb tantes fulles et protegeixen del sol i la temperatura és més fresca. I també pots observar com van creixent els fruits.

I admiro l'alçada dels arbres, alguns d'ells embolicats, amb lianes o amb heures, que els hi xuclen la saba i acaben morint, però això forma part del cicle de la vida.

I quan trobo arrels destapades al costat del camí, molta terra que les cobria ha anat desfent-se, i les deixa a l'aire, es poden veure com s'aferren a la terra que queda, i sempre penso en el perill que un dia puc trobar aquell arbre tombat, algun temporal pot ajudar a desarrelar-lo del terra. I admiro aquestes arrels, com si fossin obres d'art, la part baixa del tronc es transforma amb les arrels

cargolades, de diferents mides, unes més gruixudes, altres més primes, però totes agafades ben fort al terra, són una part molt important de l'arbre, d'elles depèn que l'arbre no caigui i segueixi alimentant-se. En alguns arbres, aquesta base que es forma entre el tronc i les arrels està coberta de molsa verda i líquens de color groc o blanc. M'agrada comparar-ho amb les persones, hi ha una aparença externa, en els arbres format pel tronc, l'escorça, les branques, les fulles, les flors i els fruits, tot a la vista, i formant part del bosc. Cada un diferent, de color, d'alçada, de gruix, de tacte. I a cada estació també l'aparença és diferent. Però hi ha una part que no està a la vista, però que és molt important, les arrels, que els alimenten i els fan créixer. Amb les persones igual, tenim una part exterior, que cuidem, uns més que els altres, i una part interna, que també cuidem, uns més que els altres però no mostrem, ens alimenta i ens fa créixer. I excepcionalment, en alguns casos si que es mostren les arrels i l'interior de les persones.

Hi ha dies que estic inspirada per inventar-me històries entre tots els elements del bosc, pensant que els arbres es relacionen entre ells, i que alguns, per sota terra es busquen per donar-se la mà. O aquell pi que està tot sol, com no es pot relacionar amb cap més arbre, ho fa amb les herbes, juga amb un esbarzer que el vol punxar i el pi li escup resina. Quan plou totes les fulles dels faigs juguen a passar-se les gotetes d'aigua, o a esquitxar a les persones que passegen si fan molta fressa. I les molses competeixen per cobrir els troncs, i s'enfaden amb els líquens, si envaeixen el mateix tronc, diuen que elles són més maques, més espesses, i el seu color verd molt brillant. El ginestell, té enveja de la ginesta, i procura fer-se veure més. Les ortigues riuen, quan algú les toca i li provoquen picor. Una heura, un dia, va confondre un arbre amb un pal de la llum, i ara el pal ha quedat camuflat, ofegat de fulles i a la part de dalt es veuen els dos cables. O aquell grup de roures, que s'ho passen tant bé amb els faigs, fan curses a la tardor per retenir més temps les fulles a les branques.

Alguns arbres canvien el seu entorn, des del bosc pot anar a viure a un jardí d'una ciutat...Jo ho vaig fer al revés, vivia en una ciutat i vaig venir a parar a aquest poble rodejat de boscos, i no cal dir com valoro aquestes passejades, com aquell que diu, no tinc altre feina que "badar".

Fins aquí, molt bé, molt maco, però va arribar la "Glòria" i va fer moltes dolenteries, va tombar molts arbres, arrancant l'arrel i tot, alguns al mig del camí, perquè no hi pugui passar, molt dies semblo Indiana Jones, saltant els

arbres per dalt o ajupint-me i passant per sota. O tenir que tirar enrere perquè s'ha menjat el camí, ha fet un forat molt gran.

Quina tristesa que sento quan veig aquest nou paisatge, els d'aquí em comenten que no passa res, que tornaran a créixer més arbres. Les Guillerries són així. Es nota que no sóc d'aquí. Però està clar que tot això no impedirà que cada matí surti de casa quan surt el sol.

**Núria Giol**